

צִידָה לְדָרָד:

עֲלוֹן תּוֹרְנֵי אֻקְטוֹאֹלִי לִילְדֵי יִשְׂרָאֵל

יו"ל חידי שבוע עם תכנים מגוונים!

צִידָה לְדָרָד | פְּרִשֶׁת כִּי תֵצֵא

גליון מס' 202 התשפ"ד

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, העומדים בין בים ובין ביבשה, המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה. השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן

בְּדָרָה הַפְּרִשָּׁה

מְלַחֶמֶת הַיָּצֵר

כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל אִיבֶיךָ וַנִּתְּנֶנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ (כא, י) **הַשֹּׁכֵר בְּהִתְאָם לַיָּצֵר הָרַע**
 "כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה" – שׁוֹמֵה עַל הָאָדָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מַה שְׁיֵישׁ בִּיכְלָתוֹ לַעֲשׂוֹת: לְצֵאת לְמַלְחָמָה – מְלַחֶמֶת הַיָּצֵר – עִם כָּל הַכּוֹחוֹת. וּמִבְּטִיחָה הַתּוֹרָה שָׂאָם אֲכֹן יֵצֵא לְמַלְחָמָה בְּמֵלֵא הַנְּחִישׁוֹת – "וַנִּתְּנֶנּוּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ". עֲלֵתָה בְּרֵאשֵׁי שְׂאֵלָה, וְאֶקְדִים לָהּ מִשָּׁל. נִתְאַר לַעֲצָמְנוּ אָדָם וְשׂאֹמֵר לְפֹעֵל שְׁלוֹ: "סָחַב נָא אֶת הַשֶּׁק הַזֶּה, בְּמִשְׁקֵל חֲמִשִּׁים קִילוֹ, מִכָּאֵן לְשָׁם".
 "אֵינֶנִּי מְסַגֵּל לְהָרִים מִשְׁקֵל כַּה רַב", מְשִׁיב הַפֹּעֵל.
 "אֵל תִּדְאַג! תִּקְבֵּל עֲזָרָה. עֹמֵד שָׁם פֹּעֵל נֹסֵף, א' גְּרוֹיֶסְעֵר, הוּא יַעֲזֹר לָךְ".

וְאֲכֹן הַפֹּעֵל הַרְאֵשׁוֹן תִּפְסֵ אֶת הַשֶּׁק, הַפֹּעֵל הַגְּרוֹיֶסְעֵר עֲזֹר לוֹ, וְשִׁנִּיחֵם יַחַד סָחְבוּ אוֹתוֹ.
 אֵלָּא שְׁנֹשְׂאֵלֵת שְׂאֵלָה: מִדּוּעַ הוֹרָה בְּעַל הַבַּיִת לְפֹעֵל לְהָרִים שֶׁק שְׂאִינִי בִיכְלָתוֹ לְהָרִים, וּלְצָרָה כַּה הִיָּה עֲלֵיו לְהַצְמִיד לוֹ פֹּעֵל נֹסֵף שְׂיִסִיעַ, מִדּוּעַ הוּא לֹא נִתֵּן לוֹ לְסָחַב אֶת הַשֶּׁקִים שְׂיֵישׁ בִּיכְלָתוֹ לְסָחַב? כִּמָּה הוּא מְסַגֵּל לְסָחַב? חֲמִשָּׁה קִילוֹגְרָמִים, עֲשָׂרָה קִילוֹגְרָמִים – תֵּן לוֹ אֶת הַשֶּׁקִים הָאֵלוֹ, וְהוּא יִסְתַּדֵּר לְכַד?!

א גוֹטֵעַ קֹאשֶׁע.

מִהַמְּשָׁל לְנִמְשָׁל: לְמָה הַקֶּבֶץ" הַיָּה צְרִיחָה לְתַת לְאָדָם כְּזֶה יָצַר הָרַע גְּדוֹל, שֶׁהוּא לֹא מְסַגֵּל לְהַתְמוּדָד אֶתוֹ בְּכַחוֹת עֲצָמוֹ, וְהַקֶּבֶץ" הַצְרִיחָה לְהַצְמִיד לוֹ אֶת עֲזָרְתוֹ? שְׂיֵימֵן לוֹ יָצַר הָרַע יוֹתֵר קָטָן, כְּזֶה שְׂלֵאָדָם יִהְיֶה כַּח לְהַתְמוּדָד אֶתוֹ, וְשׁוֹב לֹא יִהְיֶה זְקוּק לְעֲזָרָה הַצְמוּדָה? אִךְ בְּאֶמֶת הַתְּשׁוּבָה פְּשׁוּטָה: וְכִי "חֲמִשָּׁה קִילוֹגְרָמִים שֶׁל יָצַר הָרַע" אָדָם כֵּן יִכּוֹל לְסָחַב? וְחֲצִי קִילוֹגְרָם? הֲרִי גַם עַל יָצַר הָרַע "קָטָן" אָדָם לֹא יִכּוֹל לְהַתְגַּבֵּר! גַּם בְּכַדֵּי לְהַתְגַּבֵּר עֲלָיו – הוּא זְקוּק לְסִיעָתָא דְשְׂמִיָּא! אִם כֵּן, אֲדַרְבָּה וְאֲדַרְבָּה: הַקֶּבֶץ" הַטוֹב וּמְטִיב. כִּינֵן שְׁבִין כַּה וְכַה הָאָדָם זְקוּק לְסִיעָתָא דְשְׂמִיָּא – הַקֶּבֶץ" הַנּוֹתֵן לוֹ יָצַר הָרַע גְּדוֹל, כְּדִי שְׁגַם שְׂכָרוֹ שֶׁל הָאָדָם יִהְיֶה גְּדוֹל, עַל כֵּן שְׂזָכָה, בְּסִיעָתָא דְשְׂמִיָּא, לְהַתְגַּבֵּר עַל יָצַר הָרַע גְּדוֹל. לוֹ הַקֶּבֶץ" הַיָּה נֹתֵן לְאָדָם יָצַר הָרַע קָטָן, וְהוּא הִיָּה זֹכֵה בְּסִיעָתָא דְשְׂמִיָּא לְהַתְגַּבֵּר עֲלָיו, הִיָּה שְׂכָרוֹ קָטָן יוֹתֵר.

הַגְּמֵרָא (סְכָה נב ע"א) אוֹמְרֵת: "לְעֵתִיד לְבֹא מְבִיאוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַיָּצֵר הָרַע, וְשׁוֹחֲטוּ בְּפִנֵּי הַצְּדִיקִים וּבְפִנֵּי הַרְשָׁעִים. צְדִיקִים נִדְמָה לָהֶם כַּהַר גְּבוּהָ, וְרָשָׁעִים נִדְמָה לָהֶם כַּחוּט הַשְּׁעָרָה. הִלְלוּ בּוֹכִים, וְהִלְלוּ בּוֹכִים.

צדיקים בוכים ואומרים: היאך יכלנו לכבש הר גבוה כזה! ורשעים בוכים ואומרים: היאך לא יכלנו לכבש את חוט השערה הזה!"

שואלים המפרשים: בשלמא הרשעים בוכים על כך שלא הצליחו להתגבר על יצרם, שהוא כחוט השערה, אבל הצדיקים, שהצליחו להתגבר על יצרם, החר הגבוה, מדוע הם בוכים?

רש"י (שם) מבאר: "שגזקרים בצערם שהיה להם, לכבש הרשע הזה בחייהם".

המהרש"א בחדושי אגדות מבאר: "בוכים מתוך שמחה שהיו יכולים לסבל הר כזה".

יש מפרשים, שצעתיד לבוא יגיעו הצדיקים להבנה מלאה שבצמם הם, בפחות שלחם, לא עשו שום דבר! זה למעלה מכחות אנוש להלחם בהר גבוה ולהתגבר עליו. הכבוש של החר היה רק על ידי סיעתא דשמאי, "ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו - אינו יכול לו".

סבת הבכי היא, אפוא, ההרגשה שבכחות עצמם הם לא עשו דבר.

נח וחטופים מדדום | מלחמה מצפון | רדיפת לומדי תורה

מה יעשה אדם וינצל מחבלי משיח יעסוק בתורה ובגמילות חסדים

למאות ילדים עדין אין הסעה שתיקח אותם ללמוד תורה, זו הזכות, הנחת וההצלה שלכם! אמצו ילד!

העבירו את שמות ילדיכם לתפילה, להצלחה ונחת בשנה ה"ל הבעל"ט:

1700-50-66-22

קרן ההסעות
גלגל החלה של ילדי ישראל

נחזיל הדור בעקה נרגשת:

" להינצל מכל הצרות "

גדולה זכות הצלת נשמות ילדי ישראל

למאות ילדים עדין אין הסעה שתיקח אותם ללמוד תורה, זו הזכות, הנחת וההצלה שלכם! אמצו ילד!

העבירו את שמות ילדיכם לתפילה, להצלחה ונחת בשנה ה"ל הבעל"ט:

1700-50-66-22

קרן ההסעות
גלגל החלה של ילדי ישראל

הר או חוט השערה?

אלא שעדין נשאלת השאלה: איה תתכן "מחלקת" כל כך גדולה בין הצדיקים לבין הרשעים, לצדיקים נדמה היצר הרע כ"הר גבוה", ולרשעים כ"חוט השערה"? האם תתכן מחלקת בין שנים אם גבהו של חפץ הוא מטר אחד או קילומטר אחד?!

וואס זאגט איהר רבותי? מהו, אליבא דאמת, היצר הרע? הוא הר? איה יתכן שרשעים יראו אותו כחוט? הוא חוט? איה יתכן שצדיקים יראו אותו כהר? שמעתי באור נפלא מרבי שבתי יודלביץ זצ"ל, ממש א געשמאקער באור:

לפני העברה - יצר הרע נראה כמו הר גבוה. התאווה עצומה, בלתי נתנת לשליטה. עס איז אזוי געשמאק... א גוטע לשון הרע... א גוטע פיצה, למרות ההכשר המפקפק... אבל אחרי העברה נוכחים לראות שהפך היה כלום, דמיונות פורחים באויר. לא שנה שום דבר. צדיקים הם "לפני העברה", לכן להם נדמה יצר הרע כהר גבוה. לעמתם הרשעים הם "לאחר העברה", הם נוכחו כבר לדעת שהפך עורבא פרח, חוט השערה. אכן! על דבר שהוא מציאות - לא תתכן מחלקת. אחד

יגיד מטר ואחר יגיד קילומטר. אבל יצר הרע הוא כלו דמיונות באויר. לפני עברה הוא מבטיח לאדם "הרים ונגבעות". הוא נדמה כהר. לאחר עברה מתברר שכל הבטחותיו היו "מגדלים פורחים באויר", אין בהם כל ממש.

יש הסבר נוסף:

הצדיקים מתחסיים ליצר הרע כמו הר גבוה, שפדי להלחם בו צריה לגייס את כל הכחות והתעצומות, שאם לא כן הוא מסגל "לבלע" אותם אל קרבו. הם מסתכלים עליו בכל כבוד הראש, ובהתאם לכה הם יוצאים למלחמה נגדו.

הרשעים מתחסיים אליו כמו אל חוט השערה. הם "מרגיעים" את עצמם. על לשונם שגורים המשפטים: "הוא לא כל כך נורא", או: "נסתדר אתו, יהיה טוב". כשההתייחסות היא כזאת - לא מגייסים את כל הכחות למלחמה, לא נוהרים די הצרה, לא עומדים כראוי על המשמר, ומכאן קצרה הדרך לגפילה.

אבל, כפי שהזכרנו בפתיחה, חובתנו היא לצאת למלחמה, עם כל העצמה והכחות שבדינו. אם אה נצא למלחמה ביצר - מבטח לנו: "ונתנו ה' אלקיה בידו". (רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל - יחי ראובן)

2

בְּדֶרֶךְ הַזְמַן

עֲלִיָּה שְׂאֲחֵרִיָּה צְפוּיָה יְרִידָה

בְּקָרֵב אֲנֵשִׁים רַבִּים, הַדְּבוּרִים עַל הַהוֹדָמָנוֹת הַגְּדוֹלָה שֶׁל חֵדֶשׁ אֱלוֹל מְעוֹרְרִים תַּחוּשׁוֹת אֵי גוֹחוֹת. אֲמָנָם זוֹהִי הַהוֹדָמָנוֹת כַּבִּירָה, שֶׁבְּכַחֶה לְהַשְׁפִּיעַ עַל הַשָּׁנָה כְּלָה, אֲךָ לֹא נִתֵּן לְהַתְּכַחֵשׁ לְעֶבְדָּה שֶׁהַהֲתַעוֹרְרוֹת הֵאָז וּמְנִית בְּלִבָּהּ, וְאַחֲרֵי הַחֲגִים כָּל הַהַחְלָטוֹת הַיְפוֹת נִעְלָמוֹת בְּתֵהוֹם הַנְּשִׂיָּה. "אֲנִי מִכִּיר אֶת עֲצָמִי, אֲנִי לֹא שָׁנָה רֵאשׁוֹנָה עַל הַכְּבִישׁ" – אֹמֵר הָעוֹלָם – "רַק נִגְמַר חֵדֶשׁ אֱלוֹל, וְכָל הַבְּעִיּוֹת שְׁלִי צְצוֹת שׁוֹב... הָאֵם הַקֶּב"ה בְּאֲמַת צְרִיָּה אֶת הַהֲצָגוֹת שְׁלִי?" אֵלֹו רַק יְכַלְנֵנוּ לְהַתְּחַיֵּב לְהַתְּמִיד הַיָּה הַדְּבָר קֵל בְּהַרְבֵּה.

כִּי מִגִּיעַ חֵדֶשׁ גְּדוֹל וּמִפְּלֵא – הַקֶּב"ה רוֹצֵה אֶת ה'אֱלוֹל', שְׁלֵנוּ וְאֶת ה'אֲנִי לְדוֹדִי' שְׁאֵנוּ מִצְּלִיחִים לְעִשׂוֹת בְּזִמְנֵה הַיָּה, גַּם כִּשְׁהוּא יוֹדֵעַ שְׂאֲחֵר כֶּה נִפְלִי!! מִדּוּעַ? מַהִי הַתּוֹעֵלֶת שִׁישׁ בְּעֲלִיָּה, שְׂאֲחֵרִיָּה צְפוּיָה יְרִידָה?

בְּעֲלִי הַמוֹסָר הַשִּׁיבוּ עַל הַקְּשָׁיָה הֵאָז בְּחֻמְשָׁה תְּרוּצִים שׁוֹנִים. כָּל אֶחָד מֵהֶם מְבַאֵר אֶת הַחֲשִׁיבוֹת הַגְּדוֹלָה שְׂרוּאָה הַקֶּב"ה גַּם בְּעֲלִיָּה זְמַנִּית וּבְרַת חֵלוֹף.

עֲרֻפָּה שֶׁל עֲלִיָּה זְמַנִּית

רַבִּי אֲבִרָהָם פּוֹלָק זצ"ל, הַמְּשַׁנֵּיחַ בִּישִׁיבַת סְלִבּוֹדְקָא,

שָׂאל עַל כֶּה בְּבַחֲרוֹתָיו אֶת ה"חֲזוֹן אִישׁ" זצ"ל. עֲנָה לוֹ ה"חֲזוֹן אִישׁ": וְכִי חֲשִׁיבוֹת שֶׁל חוּזֵק בֶּן כַּמָּה שְׁבוּעוֹת פְּחוּתָה בְּעֵינֶיהָ?! כָּל חוּזֵק שְׂוָה בְּעֵינֵי ה' לְעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ. לְכֹן גַּם כִּשְׂמֵדְבָר בְּתַקּוּפָה קִצְרָה שְׂאֲחֵר כֶּה חוֹלְפֶת זְהוּ דְבָר שְׂאִין לְהַמְעִיט בְּעֲרָכוֹ. **וְכִי אֲפֹשֶׁר לְשַׁעַר כַּמָּה יְכוֹל אָדָם לְהַרְוִיחַ מִתַּקּוּפָה קִצְרָה שֶׁל חוּזֵק?...!**

רְעֵנוֹן הַקְּשָׁר

רַבִּי חַיִּים פְּרִידְלֵנְדֶּר זצ"ל תַּרְץ זֹאת בְּאִפְנֵי גוֹסֵף עַל פִּי מִשְׁל:

סְפִינָה נִקְשָׁרָה בְּחֻבֵל לְמִזְח. בְּמַהֲלָה הַחֲרָף בְּאוֹ רוּחוֹת עֲזוּת, וְהַחֲלוּ לְהִזִּי אֶת הַסְּפִינָה מִפָּה לְשָׁם. לְאֵט-לְאֵט מִתְּחִיל הַחֻבֵל לְהִשָּׁחַק, וְאֵם יִשְׁאִירוּ אוֹתוֹ לְלֹא הַחֲלָפָה, סוֹפָה שֶׁל הַסְּפִינָה שֶׁתִּתְנַתֵּק מִמֶּנּוּ, וְתִסָּחֵף לְמִצּוֹלוֹת יָם. מִשׁוּם כֶּה מִקְפִּידִים מִדִּי זְמַן לְהַחֲלִיף אֶת הַחֻבֵל בְּחֻבֵל חֵדֶשׁ וְחֻזֵק.

כָּל יְהוּדֵי יֵשׁ לוֹ חֻבֵל שְׂמִקְיָה אֶת נִשְׁמָתוֹ וְשׁוֹמֵר עָלָיו לְבַל יִגָּרַר וְיִשְׁכַּח אֶת עֲצָמוֹ – אָמַר רַבִּי חַיִּים פְּרִידְלֵנְדֶּר – וּבְחֵדֶשׁ אֱלוֹל זְהוּ הַזְּמַן לְהַחֲלִיף אֶת הַחֻבֵל בְּחֻבֵל חֵדֶשׁ וְטוֹב.

חֲזוֹק הַחֲבוּר הַיָּה הוּא שְׂשׁוֹמֵר עָלֵינוּ בְּמַהֲלָה כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, שְׂלֵא נִתְּנַתֵּק חֲלִילָה וְלֹא נִסָּחֵף אֶל הַיָּם הַגְּדוֹל.

דגמא לפח הטמון בנו

לא תירא מהם (כ, א)

תרוץ נוסף שאומרים בעלי המוסר הוא, שחדש אלול הוא מעין 'דגמית' המוכיחה להקב"ה מה אנו יכולים לעשות כשאנו רוצים...

ככל שהדגמית יפה יותר, כך מאמין הקב"ה בכחנו, ונותן לנו ברכה והצלחה.

גלוי הרצון האמתי

רבי דן סגל שליט"א מתרץ זאת באפן אחר – מעשה באדם שנמצא, ל"ע, גדול ממאיר במוחו, והרופאים הודיעו לו שנותרו לו חודשים ספורים לחיות. מה עשה החולק? החליט לטוס לחוץ לארץ, לכל המקומות שמעולם לא היה בהם, ולעשות דברים רבים שלא הספיק לעשותם כל ימי חייו... "אכול ושתו כי מחר נמות".

אדם כזה מעיד על עצמו שראשו מלא בהבלים. לעמתו אדם אחר באותו מצב – מתחיל להתכונן. הוא מבקש סליחה מכל מיני אנשים שהוא חושש שפגע בהם במהלך חייו, משקיע בלמוד. השאלה היחידה שמטרידה אותו היא: עם מה אבוא לפני הקב"ה? ראש השנה הוא יום הדין שבו כל אחד צריך לתת דין וחשבון על מעשיו בכל ימות השנה. ברגע הפחד הזה מגלה האדם מה הוא באמת, במה ראשו מלא, ולכן הוא רוצה ללכת.

כשהוא מתחזק ומתעלה, הוא מגלה שהרצון האמתי שבוער בו, הוא ללכת עם הקב"ה, ומי שמכשיל אותו לארץ כל הדרך הוא היצר הרע. והנה, מבטח לאדם שאפלו עשה מצוה אחת בשלמות, כבר מכניסו הקב"ה לעולם הבא!

מאידה גיסא, אם בעת הפחד הוא ממשיך ללכת עם היצר הרע, אומר לו הקב"ה: 'כבר אינה שיה אלי!' וגם כשהוא גוזר עליו חיים, אלו הם חיים על חשבון מעשיו הטובים והזכויות שצבר. אדם כזה אוכל את הקרן שלו לעולם הבא. לא בכדי מכנים אנשים מסוגו 'יושבי קרנות'... כשהם גיעו לחשבון הבנק שלהם בשמים, הם יגלו שכבר בזבזו את כל המצוות שעשו בחייהם.

התועלת בעצם הפחד

תרוץ חמישי לשאלה זו הביא רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל:

המיתה החמורה מכל ארבע מיתות בית דין היא סקילה. מי שנגזר דינו לסקילה קושרים את שתי ידיו מאחורה ומפילים אותו ארצה מגבה שתי קומות (בשוב הגבה שלו מדבר בנפילה מגבה של שלש קומות). הוא מפל על תזהו, ואם לא מת – הופכים אותו, ושני אנשים זורקים על תזהו אבן כבדה. בשלב זה אמרו חז"ל שלא היה אחד שלא מת, אף אם עדין קרה שמשהו נשאר חי, רוגמים אותו כל האנשים מסביבו באבנים. לעמת מיתה זו, המיתה הקלה ביותר ממיתות בית דין זו מיתת חנק.

והנה – ממשיך רבי ראובן – אשת איש שזנתה דינה בחנק. לעמת זאת נערה מארסה שזנתה, מקבלת את המיתה החמורה ביותר, ומומתת בסקילה.

קשה, לכאורה החטא של אשת איש שזנתה הוא הרבה יותר גרוע. מדבר באשה מבגרת שיש לה משפחה, והיא מכירה את בעלה במשך שנים, ופתאום היא עושה מעשה נורא כזה. לעמת זאת הנערה המארסה התקדשה לאיש, אף עדין לא הגיעה לנשואין, והיא בקשי מכירה את בעלה. המעשה שעשתה, הוא כמו כובן מעשה שלא יעשה, אף מדוע מחמירים בענשה פי כמה וכמה מאשת איש, כשנראה שאין מקום להשוות בחמרת המעשים? הסוד טמון בדברי רש"י שמבאר, שאותה נערה המארסה עושה את העברה בלי פחד. בעלה אינו נמצא לידה והיא אינה חוששת. לעמת זאת, אשת איש מלאה פחד בעת שהיא חוטאת.

תנו דעתכם – עברה בלי פחד אינה רק קצת יותר חמורה מעברה עם פחד, והו עולם אחר, זו עברה שמגיע עליה סקילה.

חדש אלול, מטרתו להחזיר בכל אחד מאתנו את הפחד מן העברה, ואת הידיעה שעל עברה משלמים ביקר. אמנם לא תמיד מצליח הפחד הזה לגרם לאדם להתגבר ולא לחטא, אך עצם הפחד כבר מוריד לאדם את הענש מן הדרגה החמורה ביותר של סקילה, עד הדרגה הקלה ביותר של חנק.

זו הסבה שיש תועלת באלול גם כאשר לא תמיד נשאר באותה דרגה. ככל שאדם מפחד יותר, הקב"ה מרחם עליו יותר, ומסייע לו יותר!
עבודתנו בימי אלול היא למסור את עצמנו למלקמה, ולוותר על רצוננו מפני רצון ה', מתוך החזרת פחד

הדין, ורצון אמתי להתקרב אליו, המעיד על רצוננו האמתי.

(רבי גואל אלקריף שליט"א - מתוך שש באמרתך אלול ראש השנה)

בדרך רבותנו

אצל האדם אין 'יאוש בעלים'
לא תראה את שור אחיה או את שני נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיה... וכן תעשה לכל אבדת אחיה אשר תאבד ממנו ומצאתה (כב, א-ג)

הצדיק רבי יעקב גלינסקי זצ"ל היה דרשן מפלג, פה מפיק מרגליות. בימי נעוריו עבר צדיק זה תלאות רבות וקשות שאי אפשר לתארן במלים. הרוסים רדפו אחריו ושלחוהו לסיביר. גם הנאצים רדפוהו. כל משפחתו נאבדה.

בתחילת שנות העשרים לחייו הגיע ארצה בגפו, ללא אח ורע, שבור ורצוף, שבע צרות ונדודים, מיאש מהחיים. הוא שמע שיש צדיק גדול בבני ברק, ה"חזון איש" זצ"ל, גאון עולם ובעל רוח הקודש, והחליט להכנס אליו. "כן בחור! מהיכן אתה?", שאלו ה"חזון איש".

הוא החל לבכות, ותוך כדי ככי ספר על כל התלאות שעבר מילדותו. "אני מיאש מהחיים", סיים את דבריו. נענה ה"חזון איש" והשיב לו: "אספר לך ספור. בדיוק היום בא לפני דין תורה, ואני בטוח שהדברים פונו משמים, משום שיש בו תשובה גדולה לשאלתך:

איש עסקים גדול מחו"ל שלח את אשתו לעשות עסקה גדולה כאן. בארץ ישראל. מדבר היה בקניית שטח גדול לבנינים, והיה עליה להגיע לבנין בתל אביב, בו ישבו כל אנשי העסקים ואנשי המקצוע הנדרשים לשם בצוע העסקה וחתמת החוזה. העסקה הייתה בכסף מזמן, ובעלה שלח עמה את הכסף.

בעלותה במדרגות הבנין היא מעדה ונפלה. לקחו אותה

באמבולנס לבית חולים לבדיקות. לאחר שהתברר שהכל ברוך ה' תקין, היא שבה לבנין כדי לחתם על החוזה. אולם, משפתחה את תיקה גלתה לתדהמתה שהכסף איננו! ככל הנראה נפל מהתיק עם מעידתה. המקום שם היה מקום סואן במיוחד, כה שהסכויים שימצא את הכסף דוקא אדם ירא שמים, שיתאמץ להשיבו, היו אפשריים. בכל זאת היא נסתה לשאל ולתלות מודעות על דבר האבדה והדרך ליצירת קשר עמה, למרות שלא הייתה לה כל תקווה שהכסף ישוב אליה.

למעשה, מי שמצא את הכסף היה אדם חרדי, שגם הוא הגיע לאזור כדי לחתם על חוזה בפני אחד מעורכי הדין שם. עיניו צדו את המודעה, והוא הבין שהוא מצא את כספה של האשה הזאת. בהיותו ירא שמים, מדקדק במצוות, יצר קשר עם האשה, הודיע לה על המציאה, אלא שטעו, שלפי ההלכה הכסף שיה לו, שכן נפסק להלכה שהמוצא אבדה בסרטא ופלטא גדולה, ובכל מקום שהרבים מצויים שם - הרי אלו שלו, מפני שהבעלים מתאששים מהם. הקב"ה שלח לו, אם כן, מתנה מן השמים! הוא צריה לחתן ילדים... השנים החליטו, בהסכמה מלאה, לגשת אלי - ספר ה"חזון איש" - ואת אשר אמר להם יעשו.

אמרתיו לו: 'טעות גדולה בך! האשה הזאת איננה הבעלים על הכסף! הכסף שיה לבעלה, והיא בסה הכל שליחה להעביר את הכסף ליעודו! ממילא, אין לה הזכות והתקף להתנאש. מאחר שבעלה, שהוא

ואפן לא התנאש ממדה! עליה להתחזק, ולהמשיך במלוי תפקידיה בעולם!"
 הרב גלינסקי ספר איה החזון איש המשיך לעודד אותו, ונסה בו כחות מחדשים לבנות את חייו ועתידו.
 צרות ויסורים הם תקונים שבאמצעותם צריה האדם להשלים את תקונו בעולם, ואינם מעניקים לו זכות להתנאש!
 (רבי ראובן אלבו שליט"א – משכני אחריר)

הבעלים על הפסח, לא התנאש – עליה להשיב את הפסח!
 עכשיו תבין", סיים ה"חזון איש" את דבריו לרבי יעקב גלינסקי, "מדוע הקב"ה גלגל את הספור הזה לפתחי היום, כדי להודיע גם לה: אינה 'בעל הבית' על החיים כדי שתוכל להתנאש מהם! אתה בסך הכל שליח של הקב"ה, והוא ששלח אותה לכל המקומות שהיית בהם עד היום. בעל הבית – הקב"ה – בשום פנים

טבח וחסונים מדרום | מלחמה מצפון | רדיפת למדי תורה
לגלגל רחמי שמים עלינו!

למאות ילדים עדין אין הסעה שתיקח אותם ללמוד תורה, זו הזכות, הנחת וההצלה שלכם! אמצו ילד!

מאתחם לזשער לחיי תורה

קרנהסעות
 גלגל וההצלה של ילדי ישראל!
 1700-50-66-22

העבירו את שמות ילדיכם לתפילה, להצלה ונחת בשנה"ל הבעל"ט:

מעונינים להנציח את העלון הבא לזכות יקירכם?
 צרו איתנו קשר במייל: zaida@kerenh.org.il

**רוצים את העלון אצלכם?
 שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ושלח אליכם!**

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדריים פלוס" ברחבי הארץ